

РЕШЕНИЕ

№ 6394

гр. София, 13.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 13.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Николова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **13477** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по предявен от [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез адв. К. М. от САК, срещу Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, [населено място] иск за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, представляващи заплатени разноски за адвокатско възнаграждение по обжалване на незаконосъобразно издадено Наказателно постановление № 42-000 1316/03.08.2017г. на и.д. началник ОО „АА“ в ГД „АИ“, отменено с влязло в законна сила на 02.08.2019г. съдебно решение от 11.07.2019г. на Софийски районен съд, НО, 22-ри състав по нахд № 17747/2018г., с правно основание чл.1 ал.1 от ЗОДОВ и цена на иска 600лв. Претендира се присъждане на главницата ведно със законната лихва върху нея, считано от датата на предявяване на ИМ до окончателното изплащане на сумата. Претендират се и разноските по настоящото производство.

Ответникът Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, [населено място], чрез процесуалния си представител оспорва исковата претенция по основание и размер. Сочи доводи за неоснователност и недоказаност на иска като твърди, че претендираните вреди не са установени по категоричен начин, с оглед липсата на доказателства за заплащане на адвокатския хонорар на пълномощника. Оспорва иска и по размер като намира претендираната сума за обезвреда за прекомерна. Моли за

отхвърляне на иска като неоснователен, евентуално да го уважи частично като недоказан в пълен размер. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендирания от ищеца адвокатски хонорар на пълномощника по настоящото дело.

Представителят на СГП дава заключение за основателност и доказаност на иска, и предлага на съда да го уважи.

След като съобрази доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

С влязъл в сила съдебен акт - Решение без номер от 11.07.2019г. по нахд № 17747/2018г., Софийският районен съд, НО, 22 състав е отменил Наказателно постановление № 42-0001316/03.08.2017г. на и.д. началник ОО „АА“ в ГД „АИ“, с което на [фирма], ЕИК[ЕИК], на осн. чл.96г, ал.1 пр.2 от ЗавПр за нарушение на чл.7а, ал.2 пр.3 от ЗавПр е наложена глоба в размер на 3000лв.

От доказателствата по приложеното дело нахд № 17747/2018г. по описа на СРС, 22-ри състав, се установява, че дружеството – ищец е било представлявано по пълномощие от адв. К. М. от САК като по договора за правна защита и съдействие от 21.09.2018г. е било уговорено като платимо по банков път възнаграждение за защита по делото в размер на 600лв. Истинността на договора за правна помощ като частен свидетелстващ документ не е оспорена от ответната страна както по нахд №17747/2018г., така и в настоящото исково производство.

Тъй като се оспорва фактът на извършеното плащане на уговорената сума за адвокатска защита, ищецът е представил чрез пълномощника си заверен препис от платежно нареждане от 21.09.2018г., издаден от Т. банк АД.

Установеното от фактическа страна мотивира съда да изведе следните правни изводи:

Искът е допустим - предявен от надлежна страна с правен интерес от завеждането му и срещу пасивно легитимиран по него ответник – Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, която е юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите, по смисъла на чл.205 АПК.

Разгледан по същество, искът е основателен и доказан, и като такъв следва да бъде уважен в пълен размер.

Според разпоредбата на чл.1 ал.1 от ЗОДОВ, за да се ангажира отговорността на държавата, следва да са налице всички кумулативно изискуеми елементи от фактическия състав на визираната норма: незаконосъобразен акт на държавен или общински орган, респективно на негови длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност; претърпяна вреда – имуществена или неимуществена; причинна връзка - пряка и непосредствена такава между незаконосъобразния акт и вредоносния за адресата на административната дейност резултат.

Фактите по делото безспорно установяват наличието на първата предпоставка за реализиране на отговорността по ЗОДОВ: отменен по съдебен ред акт, приравнен на административен акт.

Приложимостта на нормите на ЗОДОВ за вреди от отменени наказателни постановления се определя на първо място от факта, че чл. 1 от закона не конкретизира и не ограничава вида на отменения акт като изисква той да е незаконосъобразен и да е акт на държавен или общински орган, издаден в изпълнение

и като резултат от административна дейност. Налагането на административни наказания от органите на администрацията за извършени административни нарушения е санкционна управленска дейност, израз на държавната наказателна репресия. С тази си характеристика, безспорно тя се определя като форма на административна дейност, както поради властническия метод на правно регулиране, прилаган от административнонаказващите органи, така и предвид административната правосубектност на последните. Макар и да поражда наказателноправни последици и да не е административен акт в тесния смисъл на понятието /чл. 21, ал. 1 от АПК/, в качеството си на издаден от административен орган акт наказателното постановление представлява властническо волеизявление на органите на администрацията като издаването му е резултат от изпълнение на нормативно възложени задължения, от упражняване на административни правомощия, което по същество е извършване на административна дейност. С тези аргументи административният характер на дейността по издаване на наказателните постановления, както и на действията или бездействията по налагане на административните наказания, при или по повод на която са причинени вреди на гражданите или юридическите лица, обосновава правното основание на иска за вреди от незаконосъобразните наказателни постановления, действия или бездействия като такова по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Установено е по категоричен начин и наличието на останалите предвидени в закона предпоставки – причинени на дружеството – ищец имуществени вреди и причинната връзка между търпените вреди и отмененото наказателно постановление. Заплащането на разноски за процесуално представителство от адвокат по обжалване на незаконосъобразния акт на администрацията по естеството си е имуществена вреда по смисъла на чл.4 от ЗОДОВ и съгласно Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2 от 2016 г. на ОСС от I и II колегия на ВАС. Видно от данните по приложеното нахд № 17747/2018г. по описа на СРС, непритежаващите специални /правни/ знания управляващи и представляващи дружеството са ангажирали и са били представлявани в процеса от надлежно упълномощения от тях адв. К. М., за чиято правна защита, съгласно договора от 21.09.2018г., ищецът по настоящото дело е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на 600лв. Тези факти, оспорени от ответната страна, са установени по надлежния ред.

Доказа се от ищеца, че извършеното плащане е в пряка и непосредствена връзка с отмененото по съдебен ред НП, поради което представлява вреда, по смисъла на чл. 1 от ЗОДОВ, която следва да бъде възстановена на ищцовото дружество по настоящия исков ред, т.к не е съществувал специален ред за това в ЗАНН или друг процесуален закон, касаещ административнонаказателните производства, към момента на отмяната на НП. Представеното платежно нареждане от 21.09.2018г., съдържащо конкретно посочено основание за плащане на адвокатското възнаграждение, уговорено с договора за правна защита и съдействие от същата дата – за съдебно обжалване на процесното НП, доказва безусловно плащането на претендираната главница по предявения иск за обезвреда. Това плащане представлява имуществена вреда за ищеца, тъй като е засегнало неблагоприятно неговото имуществено състояние. В производството по разглеждане на жалби срещу наказателни постановления по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН, при субсидиарно прилагане на НПК, при отмяна на наказателното постановление не е било предвидено присъждане на разноски в полза на нарушителя. Поради това, с оглед липсата на

процесуална възможност към релевантния момент за присъждане на разноски в административнонаказателното производство на лицето, санкционирано неоправдано с административно наказание, следва изводът, че направените от него разноски за правна помощ в хода на това производство, приключило с отмяна на наказателното постановление, и невъзстановени му в същото, по естеството си са имуществена вреда. Съгласно ТР №1 от 15.03.2017 г. на ВАС заплатеното възнаграждение по договор за правна защита и съдействие по издаденото срещу ищеца наказателно постановление е вреда, която е в пряка причинна връзка от неговото издаване. Договорното основание на плащането /чл.40, ал.2 от ЗА/ не препятства пряката причинна връзка, изискуема при деликта, тъй като основанието за сключването му е обжалването на посоченото по-горе наказателно постановление. При условие, че заплатеното адвокатско възнаграждение е в пряка и непосредствена връзка именно с делото, по което е оспорено процесното наказателно постановление, безусловна е връзката между заплатения хонорар на адвоката за защита по това дело и отмененото като незаконнообразно наказателно постановление в същото производство.

Неоснователно е възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение в размер на 600лв., претендирано в настоящия съдебен процес като обезщетение за обезвреда. Определеният адвокатски хонорар съответства по размер на предвидените в чл.18 ал.2 от Наредба № 1/2004г. за М. връзка с чл.7 ал.2 от същата правила, както и на действително проведената адвокатска защита по адм.д. № 17747/18г. на СРС, на фактичката и правна сложност на последното.

Предвид изложените съображения, като намира, че е налице хипотезата на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за ангажиране отговорността на ответника за обезщетяване на претърпените от ищеца имуществени вреди, искът следва да бъде уважен като основателен и доказан, ведно с произтичащите от това законови последици – присъждане на законната лихва от датата на предявяване на ИМ до окончателно изплащане на главницата. Следва да се присъдят и претендираните разноски за това производство.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, [населено място] да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, сумата в размер на 600 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в заплатени разноски за адвокатско възнаграждение по обжалване на Наказателно постановление № 42-000 1316/03.08.2017г. на и.д. началник ОО „АА“ в ГД „АИ“, отменено с влязло в сила съдебно решение от 11.07.2019г. на Софийски районен съд, НО, 22-ри състав по нахд № 17747/2018г. на СРС, ведно със законната лихва върху главницата, считано от предявяване на исковата молба – 28.11.2019г. до окончателното ѝ заплащане.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, [населено място] да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], сумата от 325лв. разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ: